

ЕЛИСАВЕТА БАГРЯНА ПЕНЕЛОПА НА XX ВЕК

chitanka.info

*ИЗМЕСЕНИ СМЕ от утайките на миналото.
Незнайно напластени с вековете в нас,
те оцветяват алената или синя наша кръв,
те отсентяват светла или тъмна нашата душа.*

*И ето — има ли костица в моя череп,
овал на мойта плът, на пръстите ми нокът,
полет на моя дух и порив в моето сърце —
които нямат своята прамайка или праотец?*

*О, минало! Ти — неизбежно зло или добро,
ти — бreme тъмно или светъл дар —
скъперник, собиращ купища от смет и злато,
неуморим, неумолим, безсънен архивар —*

*живееш въпреки протеста или волята ни в нас —
натрупал стари инвентари в нашето сърце,
записал равносметката на нашите победи
и каталозите на нашите омрази и любов!*

*И ние — алчуци или творци на свобода, —
ний само сме марионетки в твоите ръце:
жестикულიраме, вървим напред-назад,
крещим и борим се, и падаме, и ставаме...*

*О, тези страшни и невидими конци,
които ти отпущаш или дръпваш, но не скъсваш,
които теглят нашите съдби и свързват ни
с умрелите прапрадеди и се неродените правнуци!*

*Бих искала с един безумен скок в безкрая
да скъсам всички възли — и да видя
сама, освободена — себе си — лика си*

без минало, без родословия, без възраст, име!

2

*НЕ СЪМ аз древноелинската Пенелопа —
смирено да тъка и разтъкавам
и чакам двадесет години Одисея —
заречан по море и суша, заплеляван
от нимфите на острови незнайни, —
за да се върне някога при мене, но тогава,
когато дори кучето едва го би познало.*

*Не искам да мъждея и трептя като кандилце
в монашеска килия,
да се топя като забравена свецица
в безплодния си пламък,
да плача над разпънатата карта
като над плащеница,
да гоня с мислите си ширините
и странни заливи,
да се боя от всички Еви по земята —
от бялата студена северянка
до тъмната и пламенна южнянка...*

*Не ми са доста всичките открития,
безкрайните антени, кабели,
уплели въздуха, земята и водата,
за да ми тракат лаконическите телеграми
на твоята разнесена любов!*

*Аз искам да я сецам тук, животрептяща,
с най-първобитните изобретения —
петте с живота дадени нам сетива —
като последния човек на туй кълбо,
като най-бедното създание в света,
като последната и първата жена!*

3

*О, ПОЕМЕТЕ МЕ, безбройни пътища,
змии извити, съскаци в небето
и по земята, и в моретата.*

*Вземете моя непокой и светла жажда
и понесете ги от край до край в света,
и разлюлейте океаните,*

*от бреговете да излязат и залаят
на масите човешки океаните,
и да измият от земята тинята,*

*от дъно да разтърсят вкорененото
и вкостененото бездушие
на този век, потънал в тъмна алчност!*

*И в тоя земетръс да видя — в гръм победен
и в мълния, запалила небето —
да се яви мъжът — човек — творец.*

4

*ВИЖ МЕ — пак съм твоята, добрата,
предана и любеща жена.
Блика пак в душата ми съгрята
живата оная светлина,*

*като слънце, всякога що грее
твоего сърце и твоя път
и в духа ти, скитнишки зареян,
пее злите да заспят.*

*Завърни се в тихото огнище
подир толкоз лутане в света
и живота разглобен, разнищен
моите сълзи ще осветят.*

Ти не знаеш с колко твърда мъка

*моя път самотен е постлан,
в тези дни и нощи на разлъка
колко светъл плам е разпилян.*

*Виж ме — съща сред безброй промени,
виж ме — чиста в чиста светлина,
виж ме — първата и сетне — мене,
твоята и вечната жена!*

Издание: Елисавета Багряна. „Амазонка. Избрана лирика в два тома.“ „Български писател“. С. 1973

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.